

Fredag den 1 oktober

Louise Olsen såg otåligt på klockan samtidigt som ena foten studsade mot golvet. Snart var det hennes tur. Väntrummet hon satt i var inte stort, mer som ett avlångt utrymme med ett bord och några fåtöljer.

Plötsligt uppfattade hon ett skrapande ljud och skärpte hörseln. Sedan en hård klirrande smäll. Adrenalinet sköt ut i ådrorna.

Hon tvingade sig att andas i fyrkant. In ut. In ut. Långa inandningar följda av långa utandningar. Hon var så förbannat känslig. Minsta oväntade ljud kunde få hennes kropp att gå upp i beredskapsläge på en hundradels sekund.

Hon stängde ögonen och räknade till tio medan hon kramade stenen hon höll i handen. Flyttade den fram och tillbaka mellan händerna. Den släta ovala formen passade perfekt i handflatan. Slappna av, sa hon till sig själv. Lugna ner dig. Hon tittade på klockan igen. Det hade bara gått två minuter sedan hon sist kollat. Varför gick tiden så sakta? Hon sträckte sig mot tidningskorgen på golvet. Drog den till sig. Behövde skingra tankarna. Till hennes besvikelse var det bara kvällstidningar. Aftonbladet allihop. Gamla till och med. Hon skulle just lägga tillbaka dem när blicken fastnade på en rubrik. Det såg till i

magen när hon insåg att den handlade om henne och Max. Tidningen var daterad till den tjugosjunde juni, för drygt tre månader sedan. Hon hade inte läst artikeln, orkade inte med media. Konsekvent hade hon sagt nej till journalister och förfrågningar om intervjuer. De var inte intresserade av henne och hur hon mätte, de var bara ute efter en sensationell historia.

Ändå var det något som fick henne att vilja läsa nu. Hon bläddrade fram till mittuppslaget.

Texten och fotot på en leende Cato Wilhelmsson iklädd polisuniform var som ett knytnävsslag i magen. Gjorde det svårt att andas.

Polisområdeschef avslöjad som hustrumördare och med långtgående samarbete med klanbaserat kriminellt nätverk i Göteborg. Längre var polisinspektören Louise Olsen och hennes make, säkerhetsexperten Max Olsen, misstänkta för brotten polischefen begått. Det oskyldigt anklagade paret tvingades gå under jorden för att försöka rentvå sina namn medan jakten på dem pågick runt om i Europa. Den kvinnliga polisinspektören kontaktade upprepade gånger och på olika sätt åklagare och myndigheter kopplade till polisväsendet innan sanningen uppdagades och polischefen greps. I samband med gripandet skottsbadades poliskvinnan allvarligt. Polisområdeschefen sitter häktad i avvaktan på rättegång. Överåklagare Anders Nilsson vid Särskilda åklagarkammaren, SÅK, som handlägger brott begångna av poliser, bedömer att bevisläget är starkt. Rättegångsdatum är inte fastställt.

Louise lade tillbaka tidningen i korgen. Hon ville inte läsa mer. Hon behövde inte. Hon visste precis vad som hänt och vilket helvete hon och Max gått igenom.

En dörr öppnades. Den här gången reagerade hon inte lika

kraftigt på ljudet. Antagligen för att hon visste att det skulle komma. Röster. Den ena kände hon igen, det var Margaretas, den andra tillhörde en yngre person, också en kvinna. Det gick inte att uppfatta några ord, men på tonläget gissade hon sig till att man sa hej då. Instinktivt rättade hon till solglasögonen, drog ner skärmen på kepsen i pannan och sänkte blicken mot golvet. Längst ner på ena byxbenet upptäckte hon en brun fläck. Hon måste ha gått emot något. Kanske när hon steg i eller ur bilen.

Louise höll andan medan hon väntade på att kvinnan skulle gå förbi. Steg passerade och ytterdörren öppnades och stängdes. Låset vreds om.

”Så där, välkommen, Louise. Du kan komma in på en gång.”

Hon såg försiktigt upp. Det fanns ingen annan där än Margareta. Margareta Borén. Psykolog och specialist inom traumaterapeutisk behandling. Den äldre kvinnan log vänligt. Inte inställsamt, men på ett tryggt och genuint sätt. Louise pressade fram ett leende. Lättad över att de var ensamma reste hon sig och följde efter. Det stramade till vid höften och i axeln. Stenen försvann ner i jackfickan liksom solglasögonen.

I mottagningsrummet slog hon sig ner på sin vanliga plats, i en likadan mörkblå fåtölj som i väntrummet där hon nyss suttit.

Margareta bytte ut vattenglasen på bordet mellan dem och rättade till asken med pappersnäsdukar. Det var femtonde gången Louise var här. Inte en enda gång hade hon gråtit. Inte heller druckit vatten. Ändå såg Margareta till att det fanns där precis framför henne varenda gång de träffades. Ifall.

Margareta rättade till glasögonen och lutade sig mot ryggstödet. ”Hur är det idag och hur har veckan varit?” frågade hon.

Louise ryckte på axlarna. ”Okej, antar jag”, svarade hon

fast det fortfarande kröp och stack i kroppen av oro och stress. Handen sökte sig ner i fickan och kramade stenen. Hon lät tummen glida fram och tillbaka över den släta svala ytan.

Margareta nickade. Såg allvarligt på henne med forskande ögon. Väntade på en fortsättning. Visste att den skulle komma utan att hon ställde ännu en fråga. Det var som om hon kunde se igenom Louise. Hur det stod till på riktigt.

”Jag klarade skjutprovet och har kvitterat ut nytt leg och passerkort.” Louise svalde. Hon skulle börja jobba på måndag. Om mindre än tre dagar. ”Jag är trött på att vara sjukskriven. Jag vill komma i gång, ha fullt upp och inte hinna tänka så mycket. Fylla dagarna med något meningsfullt. Rehabträningen tar ett par timmar varje dag, det är allt. Och så går jag hit en gång i veckan. Max och jag är för mycket tillsammans. Det tär på oss. Det var en annan sak när vi var beroende av varandra för att överleva.”

”Och hur upplever Max det? Har ni pratat om det?”

”Han har lyckats gå vidare på ett helt annat sätt än jag.”

Margareta rättade till glasögonen igen och såg hastigt ner i sitt block med anteckningar. Som vanligt var det grå håret uppsatt i en knut i nacken och hon var klädd i jeans och beige tröja. Louise undrade hur många beige tröjor kvinnan ägde, för det var sällan samma. Polisen i henne uppmärksammade detaljer, det var inget hon kunde välja, hennes hjärna arbetade per automatik efter alla år som brottsutredare.

”På vilket sätt har han gått vidare, tycker du?”

”Han ältar inte det som hände. Han är helt fokuserad på sin firma, Agenturen, och på lokalen han hittat. Det är precis som om han har lagt allt det andra bakom sig.”

”Vad väcker det för känslor hos dig?”

”Ibland blir jag arg. Jag kan inte hjälpa det. Jag märker att han försöker hålla igen när han pratar om Agenturen. I

hans liv händer en massa nytt som ger honom energi. Mitt liv står stilla.”

”Hur känner du inför att möta dina tidigare kollegor?”

”Jag är rädd för att jag inte ska klara att kontrollera mig.” Louise slog ut med händerna i en frustrerad gest. ”Att jag ska säga dumma saker och skälla ut folk eller börja gråta.”

”Vad kommer att hända i så fall, tror du?”

”Hända och hända. Jag vet inte. Men kanske att de ska tycka att jag är ett oberäkneligt psykfall och att jag omlaceras till en tjänst där jag inte har med andra människor att göra.”

”Det är nästan ett och ett halvt år sedan du jobbade senast. Du har varit med om extrema händelser och det kommer att ta tid att bearbeta. Det är de också medvetna om. Hjärnan är komplex och inte alltid logisk. Det underlättar för dig om du accepterar det. Tänk på att använda andningsövningarna. Du måste inte någonting när du går till jobbet på måndag, och om du vill kan du förlänga din sjukskrivning.”

Margareta hade rätt, hon behövde inte göra något hon inte ville, hon behövde inte gå med på någonting alls faktiskt. Det var de, cheferna och kollegorna, som skulle vara nervösa och oroa sig. Inte hon. Påminnelsen fick trycket över bröstet att lätta.

”Hur är det med sömnen?” fortsatte Margareta.

”Det är okej. Eller så där”, ändrade Louise sig. Det var ingen idé att ljuga. ”Jag tar mina Imovane. Höjer jag dosen blir jag tung i huvudet och seg dagen efter.”

Margareta nickade och skrev något i blocket.

Sömnen var åt helvete. Nästan varenda natt vaknade Louise genomsvevigt och med skenande puls. Det var samma filmer som spelades upp. Ögon fulla av hat som stirrade på henne. Misshandeln, och hur hon bakbundits med en tygpåse över huvudet. Skräcken och paniken. Skotten och smärtan.

Margareta harklade sig en aning. ”Vad tror du om att börja med mindfulnessövningar eller yoga?”

Louise ryckte på axlarna. Det var skönt att prata om något neutralt, och om framtiden. Margareta var bra på att känna av när det behövdes under deras sessioner. De pratade en lång stund om olika alternativ innan hon slog ihop kollegieblocket.

”Är det något mer du vill prata om så hinner vi med det, jag har inget besök efter dig, annars är vår tid slut för idag.”

Tiden gick alltid så fort när hon var hos Margareta. Fyrtiofem minuter kändes som fyra. Louise behövde de här samtalen, behövde ta sig hemifrån och behövde Margaretas frågor som gav perspektiv på tillvaron och på hur hon skulle hantera sina känslor. Handen gled ner i fickan för att ta upp solglasögonen, men så ändrade hon sig och lät dem ligga kvar. Det var dags att börja gå med högburet huvud. Det var omgivningen som borde böja på nacken när hon kom, inte tvärtom. Insikten fick henne att sträcka på sig och hon skakade på huvudet. ”Nej”, sa hon bestämt. ”Det känns okej för i dag.”

”Säkert?” frågade Margareta med rynkad panna.

”Ja, helt säkert.”

”Ångrar du dig så kan du alltid ringa. Annars ses vi igen på fredag om en vecka.”

Solljuset slog emot henne när hon öppnade porten och steg ut på Linnégatan. Det fina vädret höll i sig. Brittssommar, som hennes mamma kallade det. Tydligen hade det inget med den brittiska gröna ön att göra utan med heliga Birgitta som tyckt att det var så kallt och bistert i Norden att hon bad för invånarna, vilket Herren bönhörde med några extra sommark dagar som inföll i början av oktober, kring Birgittadagen. Louise tänkte att det var synd att Birgitta inte hade passat på att be för november också.

Om det funnits någon rättvisa i världen borde Birgitta Grevelius också helgonförklaras eller få medalj. Det var hon som hjälpt Louise och Max när det var som jävligast i våras. Det kunde inte finnas många åttiosexåringar av hennes kaliber. På lördag skulle de till Louises föräldrar på lunch och Birgitta, som blivit som en del av deras familj under sommaren, var medbjuden.

Hon lät solglasögonen ligga kvar i fickan och kisade medan hon gick mot bilen som hon parkerat en bit bort på Linnégatan.

Dörren gick upp med ett mjukt klick och hon gled in bakom ratten. Hon drog ett djupt andetag, släppte långsamt ut luften och sträckte sig efter mobilen i handväskan för att ringa Max.

Signalerna gick fram, en efter en. För första gången på evigheter kände hon sig starkare och nästan glad på riktigt. Det var som om det hårda börjat lösas upp i bröstet och hon hoppades att det skulle hålla i sig. Hon fick syn på sitt ansikte i backspegeln och drog av sig kepsen och rättade till luggen med fingrarna. Hon hade inte riktigt vant sig ännu. Igår hade hon varit hos en frisör. Hennes naturligt rödblonda hår, som hon snaggat och färgat mörkt när de befunnit sig på flykt, var åter axellångt. Några extensions och färg gjorde nu att hon såg ut som sig själv igen. Det var ju det hon längtade efter. Att allt skulle bli som innan helvetet bröt ut i deras liv.

”Hej, älskling”, hördes Max svara. Rösten lät distanserad, som om han var upptagen med något eller hade tankarna på annat håll.

”Jag kommer precis från Margareta”, sa Louise. Hon ville så gärna berätta om hur hon kände och om samtalet. ”Faktiskt så ...”

Max avbröt henne. ”Du, jag har Krister på den andra linjen. Kan vi ta det när jag kommer hem i kväll?”

Besvikelsen brände till i magen. Redan när han svarat hade

hon hört på tonläget att han inte hade tid för henne. ”Blir du sen?” frågade hon.

”Var det något särskilt?” Med ens lät han orolig. ”Är du okej?”

”Det är lugnt”, sa Louise. ”Jag sitter i bilen och är på väg hem och tänkte kolla om du var kvar på kontoret.”

”Jag ska ordna med några saker och väntar på en leverans. Jag är hemma senast sju och jag har köpt räkor. Kan du kolla så att det ligger en flaska vitt på kylning?”

”Okej, puss. Vi ses.” Louise tryckte bort samtalet. En del av det glada hon känt var borta.

*

Max Olsen lade ifrån sig mobiltelefonen på skrivbordet med en suck. Det var nära att han inte svarat när Louise ringde, men han visste att hon skulle bli orolig och fortsätta försöka tills hon fick tag på honom. Just nu orkade han inte lyssna på hennes referat av veckans terapisaftal. Han skämdes för sina tankar och sitt beteende, men det var mentalt påfrestande. Själv hade han försökt gå vidare, men för Louise var det svårt. Det hade varit roligare att prata med Krister, på vars företag han arbetat under många år som säkerhetskonsult. De hade bestämt att de skulle gå ut och ta en öl tillsammans nästa vecka.

Krister hade sålt sitt företag och Max hade bestämt sig för att driva Agenturen på egen hand. Fokus skulle ligga på data-säkerhetslösningar, men han gillade också detektivarbetet som bedrägeriutredningar förde med sig. Att sticka emellan med mindre jobb som bakgrundskollar och liknande efterforskningar gav omväxling.

Förfrågningarna fyllde redan inkorgen i mejlen, men han

behövde komma i ordning på sitt kontor innan han började ta ärenden. I rummet intill stod flera lådor med teknisk utrustning som skulle packas upp och han väntade på en leverans från DHL som borde ha kommit för en timme sedan, enligt aviseringen han mottagit. En espressomaskin som egentligen var alldeles för dyr och som han inte behövde, men ville ha. Han såg på klockan. Varför kom den aldrig?

Han lutade sig bakåt i kontorstolen och såg sig om i rummet. Det var nästan ofattbart att han lyckats få hyra den här lokalen i entréplan i Oterdahlska huset, centralt i Göteborg. En gammal kåk som efter flera till- och ombyggnader fungerat som polishus i över sjuttio år, tills det nya Polishuset och Rättscentrum byggts på Ernst Fontells plats på sextioalet. Utanför fönstret låg Östra Hamngatan. Lutade han sig fram mot rutan och vred sig åt vänster gick det att se Barken Vikings tre höga master i hamnen och mitt emot låg Nordstan, shoppinggallerian.

Läget var perfekt och det tog honom bara en dryg kvart att ta sig dit med cykel från lägenheten i Lunden.

Ett plingande ljud från datorn talade om att han fått ett nytt mejl i den privata inkorgen. I den som hade med jobbet att göra strömmade det in mejl konstant, så där gick det inte att ha ljudnotis aktiverad.

Nyfiket lutade han sig fram och lade ett finger på tangentbordet. Skärmen lystes upp.

Mejlet var från My Heritage. *Resultat av dna-test*, löd rubriken. Pulsen ökade direkt. Max rätade på sig i stolen. Det var ett par månader sedan han beställt testkittet och skickat in ett salivprov.

Han ville verkligen ta del av resultatet, samtidigt som det skrämde honom, och han tvekade eftersom han inte visste vad han skulle få läsa. Egentligen förstod han inte varför han

reagerade så starkt. Svaret skulle inte ändras för att han drog ut på det.

Beslutsam klickade han på länken i mejlet och kom rakt in på kontot han registrerat på släktforskningsföretagets hemsida. Blicken flög över texten. *Max Adrian Olsen, det här är du.* En karta över Europa visade färglagda inringade fält. *Du har tre etniciteter och fem genetiska grupper. Skandinavien 49 %, Italien 46 %, Östeuropa 5 %.*

Axlarna sjönk och han andades ut. Så det här var alltså hans ursprung. Det var precis vad han själv misstänkt. Nu var det bekräftat. Det var från Sydeuropa han fått sina mörka lockar, bruna ögon, hudtonen och antagligen även den böjda näsan.

En ruta dök upp i högra hörnet av skärmen följd av ett blinkande. Det var kameran som var kopplad till ytterdörrens porttelefon. Han klickade på rutan och en man i mörkblå keps och jacka blev synlig. Äntligen. Leveransen av espressomaskinen. Han fick läsa vidare senare. Max klickade på högtalarrutan kopplad till dörren. ”Välkommen”, sa han. ”Jag kommer och öppnar.”

Han skyndade sig ut i entréhallen och låste upp.

”Sten Lundin”, sa mannen som stod där och höll fram handen. ”Det är du som driver Agenturen, eller hur? Jag har försökt nå dig, men inte lyckats.” Han pressade fram ett leende. ”Så jag chansade och åkte hit.”

”Okej”, sa Max och stönade inombords. Det här var inget DHL-bud. Varför hade han inte kollat ordentligt innan han öppnade? ”Vad gäller det?” frågade han.

”Jag vill visa dig något. Kan jag komma in?” Mannen såg sig menande omkring i trapphusentrén, som var gemensam med ingången till andra kontor och museet på övervåningen.

”Eh ... jag har inte börjat åta mig ärenden. Jag håller på att starta upp och har inte kommit i ordning.” Max trevade i

innerfickan på kavajen och gav mannen ett visitkort. ”Om du mejlar mig om vad det gäller så återkommer jag.”

”Men det här kan inte vänta”, utbrast mannen och fick något desperat i blicken. ”Det är bråttom. Fem minuter. Snälla.”

”Det är bättre att du mejlar mig. Jag har inte tid nu.”

”Jag ber dig, bara några minuter. Jag lovar. Du måste höra det jag har att berätta.”

Max gav vika. ”Okej, fem minuter”, sa han och höll upp dörren.

”Jaha”, sa han och harklade sig efter att han visat in mannen i konferensrummet och flyttat på lådor så att de kunde sätta sig. Han tog en penna från bröstfickan och vek upp en ny sida i ett block och gjorde sig beredd att ta anteckningar. ”Vad sa du att du hette?”

Mannen tog av sig kepsen. Glesnande hår spretade okammat på skallen. Ögonbrynen var buskiga över de grå ögonen som var omgärdade av rynkor och kinderna såg insjunkna ut. Max bedömde att han var i sextioårsåldern.

”Sten Lundin. Jag bor på Öckerö.” Mannen lade upp portföljen han haft med sig på bordet och öppnade den med skakiga händer. Han tog fram en mapp och drog ut en bunt med A4-ark. ”Det här ...”, sa han och sköt över ett ark till Max, ”... är Henrik Rosberg. Jag vet inte om du kommer ihåg honom?”

Det var en kopia av en tidningsartikel i Expressen från 2007.

Henrik Rosberg – en av Sveriges rikaste affärsmän – lever ett utsävande liv med dyra bilar, konst av Picasso, Chagall och Carl Larsson. Han äger bostäder i London, Florida och, inte minst, den Wennergrenska villan i en av landets dyraste stadsdelar, Diplomatstaden i Stockholm. Hans investeringar i fastigheter, konst, lyxhotell och aktier har gett god utdelning och värderas till över 2,5 miljarder kronor.

Max slutade läsa och såg frågande på Sten Lundin som gav honom ännu en kopia av en tidningsartikel, denna var från 2008. Bilden visade resterna av det som en gång måste ha varit en stor trävilla, men som nu bara var en sorglig hög aska där en skorsten reste sig bland kollapsade bjälkar.

Fastighetsmagnaten och konstsamlaren Henrik Rosberg innebränd, löd rubriken.

”Jag förstår inte?” sa Max och sköt tillbaka papperna.

”Sommarvillan på Instön brann ner till grunden. Man identifierade kvarlevorna av en kropp som Henrik Rosbergs. Detta var strax efter att han gått i konkurs och höll på att förlora allt. Polisens slutsats var att han tog livet av sig. Men jag har sett honom och jag är helt säker på min sak: han lever.” Blicken var fast och beslutsam. ”Jag vill att du hjälper mig att hitta honom.”

”Okej, varför då? Varför är du intresserad av honom?”

”På den tiden hade jag en välrenommerad byggfirma med tio anställda. På grund av Rosberg förlorade jag allt. För en småföretagare finns det inga marginaler. Man kan inte ta en smäll på tjugo miljoner. Min firma hade utfört byggarbeten åt honom i över ett halvår utan ett öre i ersättning. Jag fick hela tiden höra att det var lugnt och att jag inte behövde oroa mig, men plötsligt gick han i konkurs. Inte ett enda jävla öre fick jag. Stod där med alla skulderna, som en lättlurad idiot. Han måste ha skrattat gott. Min fru blev helt förstörd, började gå på ångestdämpande mediciner och orkade inte ta hand om barnen.” Sten Lundin tystnade och såg ner på sina händer. ”Droppen var när vårt hus såldes på exekutiv auktion eftersom kronofogden såg till att få sitt. Ett hus som jag själv byggt. Skammen som följde. Det gick inte att starta om. Jag vill att Henrik Rosberg ska se mig i ögonen och att han ska betala tillbaka det han lurade mig på med ränta.” Röstens darrade av

indignation. ”Han är skyldig min familj en offentlig upprättelse. Jag har levt på existensminimum med kronofogden flåsande i nacken i sexton år. Henrik Rosberg lyckades gömma undan flera hundra miljoner som han har levt lyxliv för efter att han iscensatte sin död.”

Max hade ett vagt minne av att han läst och sett något på tv om historien som mannen mitt emot honom talade om.

”Var såg du honom och vad gör att du är så säker på att det verkligen är Rosberg?” frågade han.

Sten Lundin tog fram ett fotografi i A4-storlek ur samma mapp som kopiorna på tidningsartiklarna legat i. Fotot visade en grupp svartklädda människor på en kyrkogård. En begravning. Bilden var tagen på långt avstånd. Kistan var på väg att hissas ner i marken. Max kände inte igen någon av personerna. Sten Lundin pekade med ett darrande finger på en suddig figur i utkanten av bilden. Mannen stod halvt skymd bakom ett träd iförd mörka solglasögon och hatt.

”Det här är från Caroline Rosbergs begravning i förrgår. Caroline var Henriks enda dotter. Hon var sju år när ...”, Sten Lundin gjorde citationstecken med fingrarna, ”... han dog. Henrik hade fyra barn med två olika fruar, men Caroline lär ha varit hans älsklingsbarn. Det är därför jag är säker på att mannen på fotot är Henrik Rosberg. Han kunde inte låta bli att gå på sin dotters begravning. Efter sexton år vågar han sig tillbaka hit till Sverige. Han har säkert hållit till i något land där myndigheter och allt annat går att köpa för pengar.”

”Men om du såg honom på kyrkogården ... varför gick du inte fram till honom?” Max började tröttna. Det här var rena konspirationshistorien av någon som klängde sig fast vid det förflutna. Han ångrade att han låtit sig övertalas att släppa in mannen.

”Jag fotograferade begravningen på avstånd. Jag ville se om

Rosberg var där. Jag har hela tiden trott att han på något vis lyckades komma undan. Det var först när jag kom hem och tittade på bilderna som jag upptäckte honom. Idiotiskt nog fokuserade jag bara på personerna kring kistan. Men Rosberg lever och har lyckats hålla sig undan. Det måste finnas folk som skyddar honom. Det kan inte bara vara jag som har sett honom.”

”Jag förstår”, sa Max. Med största säkerhet var det inte Rosberg på fotot utan någon helt annan person. ”Om det är så att Henrik Rosberg lever borde du kontakta polisen”, fortsatte han.

Sten Lundin skrattade till och himlade med ögonen. ”Tror du inte att jag redan har gjort det? Att jag inte har försökt? De bryr sig inte. Det är därför jag vänder mig till dig.” Han lutade sig fram och såg ivrigt på Max. ”Nå, vad säger du. Tror du att du kan spåra upp honom?” Han pekade på mannen i utkanten av bilden.

Det var dags att avsluta. De fem minuterna han utlovat hade passerat för länge sedan. ”Tyvärr”, sa Max och vek inte undan med blicken. ”Du får vända dig till någon annan. Som jag sa har jag inte tid just nu.”

”Jag ber dig.” Sten Lundin slog ut med händerna. ”Chansen att få tag på Rosberg kanske aldrig kommer tillbaka. Tänk om vi lyckas med det som ingen annan gjort under alla år?”

Max skakade på huvudet. ”Tyvärr”, upprepade han.

Sten Lundin stirrade en lång stund på honom innan han sakta reste sig med en tung suck.

”Dina bilder”, sa Max och pekade på arken som låg kvar på bordet, när den andre inte gjorde någon ansats att ta dem med sig.

”Behåll dem”, fick han till svar. ”Jag har fler uppsättningar.”

Några minuter senare stängde Max ytterdörren om Sten Lundin och återvände till skrivbordet där han klickade upp

kontot på My Heritage och läste resultatet från dna-testet en gång till. Ivrigt klickade han sig in på de olika dna-verktygen som tjänsten innehöll.

Så många möjligheter det fanns att sätta sig in i. Det slog honom att han inte visste särskilt mycket om sin mamma heller. Det hade alltid varit bara de två. De två och en moster som hälsade på några gånger om året. Mest pliktskyldigt, hade det känts som.

När mobilen ringde slet han motvilligt blicken från skärmen och svarade. Det var Louise igen.

”Var är du? Kommer du inte snart? Klockan är halv åtta.”

”Herregud, förlåt. Jag fastnade i en grej. Jag är kvar på jobbet men sticker direkt.”

Vart hade tiden tagit vägen? Han kunde inte vänta längre på DHL-budet.

Max stängde ner datorn och aktiverade larmet innan han lämnade kontoret medan tankarna snurrade och for runt i skallen. Skulle han äntligen få veta vem hans pappa var? Tänk om han levde?